

me u čemu su rekli da postoji *prije* i *poslije*; zato nisu podupirali ideju brojeva.« Toga nema nigdje kod Platona; također kod njega stoji da je τὸ ἀγαθόν, *ono dobro* u pojedinim od predikamenata. Premda u njima jest *ono dobro*, zašto dodaje da u njima ne postoji neka zajednička ideja, kao da bi bilo isto ideja i *ono dobro*. To se nadaleko međusobno razlikuje. Ono dobro je sâm Bog; ideje su prva bića i, ako se u drugom značenju *dobro* izriče kroz sve predikamente, to nema nikakve veze s idejom. 5

I ne slijedi, premda postoji jedna znanost o onome što potpada pod jednu ideju, da su različite znanosti o onome što potpada pod dobro. Ono što kaže da dvoji što znači: »*pojedinačno sâm*, ako je u *čovjeku sâm*om i u *čovjeku* jedan te isti pojam čovjeka« – [336] dvojba je isprazno blebetanje; ako, naime, definiraš našeg čovjeka, reći ćeš da je razumno živo biće, da ima sposobnost smijeha, da je smrtnan – od toga ništa ne odgovara čovjeku sâmom. Neistinito je, dakle, da je isti pojam. 10 15

Također nije istinito: »Ukoliko je čovjek, ništa se ne će razlikovati.« Jer nijedna njihova bitna određenja nisu ista, ona su bestjelesna, ova tjelesna; ona su *uistinu supstancija*, a ova *sjena*.

Nije također istinito: »Niti zato jer je vječno, ne će biti bolje.« Poučavao je, naime, u knjizi *O biću*, u posljednjem poglavlju da je nepropadljivo rodnom različito od propadljivog. Takovo, što se tiče savršenstva, očito prima više i manje. Naime, da je Aristotelov razlog istinit, bilo bi također istinito da nebo nije savršenije od ovih naših stvari. 20 25

Ne odgovara ni <Aristotelov> primjer: »Niti je bjelije ono trajnije od onoga što traje samo jedan dan«; naime ono trajno nema nikakav odnos ili proporciju prema vječnom, i ono trajno i ono što traje jedan dan istog su roda.